

Zdaniem rządu węgierskiego istnieje niebezpieczeństwo, że Republika Słowacka powtórzy naruszenie, gdyż nadal twierdzi, że zakaz wjazdu prezydenta László Sólyoma na jej terytorium był uzasadniony.

Rząd węgierski podnosi, że zastosowanie prawa przez organa słowackie jest nie tylko samo w sobie naruszeniem dyrektywy 2004/38, lecz że również powołanie się na dyrektywę było nieuprawnione, gdyż organa słowackie powołując się na nią nie realizowały celów dyrektywy, lecz cel czysto polityczny. Z wyjaśnień władz słowackich można wnioskować, że zakaz wjazdu prezydenta László Sólyoma na terytorium Republiki Słowackiej nie został wydany przez rząd słowacki ze względów porządku lub bezpieczeństwa publicznego w rozumieniu prawa Unii, którym jest dyrektywa 2004/38, lecz ze względów czysto politycznych, przede wszystkim polityki granicznej.

Według rządu węgierskiego Komisja Europejska niesłusznie stwierdziła w postępowaniu, że przy oficjalnych wizytach głów państw członkowskich należy stosować przepisy prawa krajowego, a nie prawa Unii. Rząd węgierski uważa, że dyrektywa 2004/38 ma nieograniczone zastosowanie do każdej grupy osób i każdego rodzaju wizyty, czy to oficjalnej, czy prywatnej. Dyrektywa ta uznaje w sposób ogólny i w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii podstawowe prawo do wjazdu na terytorium każdego państwa członkowskiego, które wynika z prawa pierwotnego. Dyrektywa 2004/38 wymienia ogólnie i wyczerpująco przypadki, w których można ograniczyć swobodę przemieszczania się obywateli Unii. Dyrektywa nie zawiera odstępstwa od zasady ogólnej, na podstawie którego z zakresu zastosowania mogłyby zostać wykluczone głowy państw lub inna grupa obywateli państw członkowskich. Gdyby Rada i Parlament Europejski zamierzały ograniczyć wykonywanie swobody przemieszczania się przepisem prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa zwyczajowego, uczyniłyby to z pewnością już przyjmując dyrektywę.

Rząd węgierski podnosi, że ani w prawie międzynarodowym kodyfikowanym, ani w zwyczajowym nie można znaleźć obowiązującej normy prawnej, którą można by zastosować w tym przypadku. Nawet gdyby taka norma istniała, państwa członkowskie poprzez swoje przystąpienie do Unii przyznały jej kompetencję stanowienia przepisów o swobodzie przemieszczania się i zgodziły się na wykonywanie kompetencji przeniesionych na nie w tej dziedzinie zgodnie z aktami prawnymi Unii i zgodnie z prawem Unii. Gdyby w przypadku wjazdu obywatela państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego przepis prawa międzynarodowego mógł ograniczać podmiotowy zakres zastosowania dyrektywy 2004/38, konieczne jest, aby Trybunał jasno określił zakres tego ograniczenia, gdyż dyrektywa 2004/38 nie zawiera takiego wyjątku bądź odstępstwa.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-379/10)

(2010/C 301/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro i M. Nolin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wyłączając jakąkolwiek odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w następstwie naruszenia prawa Unii dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, w przypadku gdy naruszenie to wynika z zastosowanej przez ten sąd interpretacji zasad prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów, a także ograniczając odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i poważnego uchybienia, zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 włoskiej ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich za naruszenie prawa Unii przez ich sądy orzekające w ostatniej instancji, ustanowionej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
- Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Legge nr 117 (sul) risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati (ustawa nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r. o naprawieniu szkód wyrządzonych w ramach wykonywania funkcji sędziowskich i odpowiedzialności cywilnej sędziów) wyłącza jakąkolwiek odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w następstwie naruszenia prawa Unii dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, w przypadku gdy naruszenie to wynika z zastosowanej przez ten sąd interpretacji zasad prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów. Ustawa ta także ogranicza odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i poważnego uchybienia.

(¹) Dz.U. L 158, s. 77.

W wyroku w sprawie C-173/03 (¹) Traghetti del Mediterraneo Trybunał orzekł, że:

„Prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które wyklucza w sposób generalny odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego przez sąd orzekający w ostatniej instancji, z tego względu że naruszenie to wynika z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów przeprowadzonej przez ten sąd.

Prawo wspólnotowe stoi również na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które ogranicza tę odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i innego poważnego uchybienia sędziemu, jeśli ograniczenie to prowadzi do wykluczenia odpowiedzialności zainteresowanego państwa członkowskiego, w innych przypadkach oczywistego naruszenia obowiązującego prawa w rozumieniu pkt 53–56 wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler⁽²⁾.”

Trybunał podniósł zatem niezgodność ustawy nr 117 ze swym orzecznictwem. Orzecznictwo to nadal obowiązuje i należy go stosować. Ustawa nr 177 pozostaje więc niezgodna z orzecznictwem Trybunału.

(¹) Wyrok z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie C-173/03 Traghetti del Mediterraneo, Zb. Orz. s.I-5177.

(²) Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, Rec. s. I-10239.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-138/09 Félix Muñoz Arraiza przeciwko OHIM i Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja, wniesione w dniu 2 sierpnia 2010 r. przez Félix Muñoz Arraizę

(Sprawa C-388/10 P)

(2010/C 301/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Félix Muñoz Arraiza (przedstawiciele: adwokaci J. Grimau Muñoz i J. Villamor Mugerza)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (piąta izba) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-138/09 z powodu stwier-

żenia w nim, że kolidujące ze sobą znaki towarowe dają się w pełni pogodzić ze zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego nr 4.121.621 „Riojavina”;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

A. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Jednocześnie zarzut dotyczący tego artykułu dzieli się na dwie części:

— wypaczenie faktów, przeinaczenie wykazu towarów i usług rzeczywiście wskazanych w zgłoszeniu znaku i naruszenie orzecznictwa wyrażonego w wyroku w sprawie C-39/97⁽²⁾ Canon wydanego przez Trybunał w dniu 29 września 1998 r., Dz.U. OHIM 12/98, s. 1419, pkt 23, w związku z wyrokami Trybunału z dnia 9 grudnia 1981 r. w sprawie C-193/80 i z dnia 15 października 1985 r. w sprawie C-281/83.

W ramach tej części zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał ograniczenia wykaz towarów i usług rzeczywiście wskazanych w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego, sprowadzając ogólną kategorię „octów” do „octu winnego”, opierając to na dwóch argumentach: pierwszy polegał na uwzględnieniu definicji legalnej, pośredniej, odsyłającej i krajowej pojęcia octu wynikającej z pierwszego przepisu dodatkowego do ustawy hiszpańskiej 24/2003 w sprawie octu i wina, z pominięciem definicji legalnej i bezpośredniej w prawie wspólnotowym wynikającej z wyroków Trybunału z dnia 9 grudnia 1981 r. w sprawie C-193/80 i z dnia 15 października 1985 r. w sprawie C-281/83. Wyroki te wyraźnie wskazują, że prawo wspólnotowe definiuje ocet jako pojęcie rodzajowe, pozbawiając go wszelkich konotacji z winem. Drugi argument, na którym Sąd oparł zrównanie octu z octem winnym, polega na stwierdzeniu, że przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją wina wytwarzają zwykle ocet winny, które prowadzi do wynaturzenia faktów, ponieważ stwierdzenie to samo w sobie opiera się na zrównaniu kategorii „octu” z „octem winnym”. Ponadto wyroki w sprawach C-193/80 i C-281/83 dokonują powiązania między rodzajowym charakterem octu a terytorium właściwym do dokonania porównania w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Natomiast Sąd fałszuje właściwe terytorium, twierdząc, że najczęściej spożywanym i wytwarzanym „na świecie” octem jest ocet winny, chociaż właściwym terytorium jest Unia Europejska.

— nieprzebranie zasad proceduralnych w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodów i ciężaru dowodów ustanowionych w wyrokach Trybunału z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-375/97⁽³⁾ i z dnia 4 maja 1999 r. w sprawach połączonych C-108/97 i C-109/97⁽⁴⁾.